

LUANNE RICE

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

AZ IGAZSÁG DOBOZA

„Elképesztő.”

– Harlan Coben,
bestsellerszerző

fine
selection

adrenalin

NŐI PSZICHO THRILLEREK!

LUANNE RICE

AZ
IGAZSÁG
DOBOZA

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

*Maureen és
Olivier Onoratónak*

A TÁMADÁS

1

CLAIRE

MEGHALTAM, ÉS ÓRÁNKÉNT ÚJRAÉLEM A HALÁLOM. Elszakadok a világtól, ez állandó, de a módszer minden alkalommal változik. Lehetséges, hogy megfojtottak? Érzelemmentes szemek bámultak egy maszk mögül, miközben egy hüvelykujj összezúzta a gégém... Vagy ez a kötél okozhatta a nyakam körül? Megpróbálok az emlékekbe kapaszkodni, de elhúzódnak, akár a hullámok, akár az apály.

Minden ködös, de érzem, ahogy a fejből vér szivárog, és igen, azt hiszem, hirtelen haragra gerjedt és átdobott a garázson, koponyámat a Range Rover jobb hátsó lökhárítójába vágtam be, ő erre megdöbbsent, már bánta tettét.

Vajon megpróbált újraéleszteni? Vagy a maga aprólékos módján kitervelte a meggyilkolásom? Késsel, esetleg Ford baseballütőjével felfegyverkezve jött volna? Kiszámolta az érkezésem, és türelmesen várt, amíg besétálok a garázsba a parton szedett kincseimmel? Péntek volt, éppen elkezdődött a háborús hősök emléknapijának hosszú hétvégéje, és repstem az örömtől.

Meghaltam? Álmodom? Mennyi lehet az idő? Megérkeztek a vendégek a kiállításomra? A legjobb barátnőm vezeti a galériát. Észrevetted, hogy nem jönök? Küld majd segítséget? Egy gondolat villan át az agyamon: figyelmeztettek, és nem vettem komolyan. Eltompult az elmém, és kiszáradt a szám; az arcomra és kezemre vér száradt. A repedő koponyám hangja a fülemben cseng. Sírok.

A nyakam köré zsinór tekeredik, felsértve a bőrömet. Alig kapok levegőt; megpróbálom lecibálni magamról. Azonban a csomó túl szoros, és az ujjaim nehezen mozdulnak – a kezemet vékony vágások borítják. Látom, amint lendül a kés, a kezemet sebesíti meg, ahogy védekezem. Nem szúrt le. A csuklóm ég, nem a kés ejtette sebektől, hanem mert lerántotta a nászajándékba kapott aranyórámat.

Továbbra is az öreg kocsiszínben vagyok, amit garázként használunk. A beton kemény alattam, és a saját vérem ízét érzem: jelek, hogy élek. Fatörmelék vesz körül. A torkom lángol a kötél nyomásától. A körmeim betörnek, ahogy küszködök a csomóval. Elájulok a kemény padlón. Amikor magamhoz térek, fázom. Meddig voltam kiütve? Egyetlen percig, egy óráig vagy egy teljes napig? Meghaltam talán? Ismét megpróbálom kiszabadítani a nyakam – biztos jele, hogy életben vagyok. A csomó azonban nem hajlandó engedni.

Még mindig a földön, hanyatt fekvé kinyújtom a lábam és megfeszítem a lábfejem. A végtagjaim működnek. Lassan felkecmergek az autó lökhárítója mentén; a hátsó ajtónak dőlök, véres kéznyomokat hagyva. Tenyeremet és ujjaimat, valamint a csuklóm belső részét apró, felszíni vágások borítják.

Egy kép tölti be az elmém: a kés átvágja a levegőt, de alig ér hozzám, én ütök, kapálózok, elhajolok, ő pedig kacag. Igen, kezd derengeni. Fekete maszkot viselt. Az órámat gúnyosan lengette előttem,

mintha utalni akarna valamire, én azonban nem értettem a szándékát.

– Mutasd az arcod! – üvöltöttem vele viaskodva.

Támadóm fekete bőrkesztyűt, kék szerelőoverallt és maszkot viselt. Előre eltervezte. Nem hirtelen haragra gerjedt. Felkészülten érkezett. Elrejtette az arcát és a kezét, így nem lehetett felismerni. Csakhogy magas, sovány termetét nem leplezhette elöttem.

A férjem Griffin Chase, a Connecticut állambeli Easterly County államügyésze, és a novemberi kormányzóválasztás jelöltje. A felsőbb körök szerint ő lesz a következő kormányzó, egy vagon készpénz és hatalmas vagyon áll mögötte: magas rangú adományozói vannak, akiknek egyenként ígéretet tett.

Alaposan tanulmányozza az ügyeit. Elmondja, mit csináltak rosszul a férjek, és hogy ő sosem követné el ezeket a hibákat. Griffin erőszakos bűnözőket ítéltet el. Rács mögé juttatja a bántalmazókat, támadókat, zaklatókat és gyilkosokat, majd hazajön vacsorázni, és azt mondja, ők a tanítómesterei. Csodálja a női gyilkosokat is, köztük egy helyi kétgyermekes anyát, akit sikeresen perelt be a legjobb barátjánője megöléséért.

John Marcus, egy gyilkos, akit tavaly októberben élethosszig börtönbe juttatott, negyvenhétszer szúrta meg a feleségét. Ám lebukott, mert véletlenül megvágta magát, amikor a keze megcsúszott a véres pengén, és a DNS-e keveredett a nőével.

– Nem tudok elképzelni a késelesnél nagyobb borzalmat – osztottam meg Griffinnel. – Maga a kés *látványa* halálra rémítene, tudva, hogy mire készül vele.

Kezdenek elárasztani az emlékek – tisztán, nem álomszerűen. Természetesen nem akart leszúrni, mert John Marcus ügye megtanította

neki, mit ne tegyen. Ámde biztosan emlékezett arra, amit a késről mondtam. Az autónak támaszkodva most is láttam az ablakon beszűrődő napfényben megcsillanó pengét, megvágja a tenyerem, a csuklóm belsejét, de semmi több, nem ejt mély sebet. A rettegésem okoz neki örömet.

Miután meglökött, és beütöttem a fejem az autó lökhárítójába, sebesen a nyakam köré kötötte a kötelet.

– Griffin, vedd le a maszkot! – mondtam, mielőtt a hurok megfeszült. Öngyilkosságnak akarta álcázni a halálomat? Vagy elmozdította volna a testem, miután meghaltam? Talán a csónakjába készült rakni, kivinni az Atlanti-óceánra Block Islanden túl, ahol olyan mélyek a tengeri árkok, hogy az emberre sosem lelnek rá?

Feldobta a kötelet egyszer, aztán újra. Harmadik próbálkozásra sikerült átdobni a szarufán, majd húzni kezdte, és hallottam, amint a zsinór súrlódik a kemény keresztlécen. A támadóm erős, sportos és szikár teste megfeszült.

A nyakam megnyúlt, ahogy húzta a kötelet, a tudóm megfeszült a bent ragadt levegőtől. Lábujjhegyre emelkedtem, feljebb és feljebb. Megragadtam a zsinórt, és próbáltam lazítani rajta. A szemhéjam belseje lilává változott, és csillagokat láttam. *Lélegezz, lélegezz, lélegezz*, súgtam magamnak, a torkomból kiszűrődő zihálást és hörgést hallva. Próbáltam megakadályozni, hogy a lábam elhagyja a talajt, de elemelkedtem, majd kapálózni és rángatózni kezdtem. Aztán elájultam.

A halálközeli ködön át mintha éles üvöltés zendült volna kívülről, állatias és vad. Ezért hagyott ott, mielőtt megölt volna? Eljlesztette a hang? Vagy talán a saját torkomból jött a zaj? A támadóm a konyhába szaladhatott, elrejtőzött a házban? Vagy kislisszant a garázsajtón,

és elmenekült a parti ösvényen? Biztosan azt hitte, meghaltam, vagy közel állok hozzá.

Felnézek a garázs mennyezetére. Az egyik szarufa megsérült, egy része mellettem fekszik a padlón. Ráébredek, hogy eltört a súlyom alatt, és könnyek szöknek a szemembe. A régi kocsiszín 1900 körül épült, amikor Griffin dédapja, Connecticut kormányzója, az első Chase férfi, aki politikai pályára lépett, megépítette a „házikót” – kis koromban inkább kastélynak hívtam volna. A tengerparton élünk, számtalan vihar és hurrikán cincálta a helyet. Évek óta terveztük megerősíteni az épületet. A szarufa engedett, én pedig a padlóra rogytam, és túléltem. Ez a viharvert régi szerkezet mentette meg az életemet.

A bal bokám megzúzódott és feldagadt, a lábaim merevek. Vajon átjutok a hátsó udvaron, a kőhídon át a mocsárba, onnan a fenyők közé, az erdő mélyére, arra a biztonságos helyre, amelyet apámmal együtt építettünk? Hosszú az út. Vajon a vérem nyomot hagy Griffinnak? Az állami rendőrségnek van keresőkutya egysége. Griffin gondoskodik róla, hogy a csatlósai utánam küldjék a hullakereső kutyákat.

Mikor kezdenek el keresni? Addig van időm, hogy eljussak a szükséges helyre, míg észre nem veszik az eltűnésem. Az egész testem remeg. Sikerülni fog? Mi lesz, ha a rendőrség hamarabb rám bukkan? Ők Griffin emberei. A férjem irányítja a bűnüldözést Connecticutban. Alapjáraton befolyásos, ám a kormányzói választáshoz nyújtott támogatás még nagyobb hátszelet ad neki. A titok, amit őrizgetek, tönkretetheti a karrierjét. És amint kibukik, a kampánya véget ér, és az őt támogató férfiakat felemészti a düh.

A levélre gondolok, amit kaptam, és a benne rejlő figyelmeztetésre. Miért nem hallgattam rá?

Fáj a kezem. Újra eszembe jut a kés, és a térdem meginog.

A garázs falába kapaszkodva eltántorgok a hátsó polcig, és leve szem az állatiasztót – róka-, hiúz- és pumavizelet bűzös, porított keveréke, postai úton vásároltam. A célja, hogy az őzeket távol tartsa a kertektől, a kutyákat meg bent tartsa a területen. A ragadozók szaga rettegéssel tölti el őket. Az apám erdész, és megtanította az elegy másik tulajdonságát: a vadonban szétterítve nem taszítja, hanem magához vonzza a vizeletet kibocsátó állatokat.

Apám meghalt, de lélekben kapcsolatban maradtunk, egy puma mítoszán keresztül, ami állítólag az erdő mélyén él. Talán az a nagy macska egy szellem, akárcsak az apám, vagy a nehantic és a píkot törzs tagjai, akik valaha itt éltek. De követtem a nagy mancsnyomokat, durva sárga szőrösömókat gyűjtöttem a munkámhoz, és láttam az árnyékát. Tőle jöhetett a nyivákolás, amit a közelgő halálom előtt hallottam?

A keverék szaga megzavarja a kutyákat. Felkelti a kíváncsiságukat egy vadállat közelsége, és az általam alkotott határvonal mentén szimatolnak majd. Azonban nem fogják átlépni azt, és megfelelnek a célpontjukról, vagyis rólam. Apám leckéi, valamint az erdő szerete, lakói viselkedésének megfigyelése segít a menekülésben.

Talállok egy strandtörülközöt a szekrényben, és rányomom a fejsérülésemre. A vér átszivárog rajta – megdöbbenek a mennyiségétől, mivel a földön is hagytam egy tócsát. Mennyit veszthettem?

Gyengének érzem magam, és megrázom az elegyet. Valamennyi vizeletpor a földre hullik. Megpróbálom feltörölni, de az orrfacsaró bűztől majdnem hányok. Amikor a keresőkutyák ideérnek, morogva kihátrálnak majd ebből a sarokból; a keresésem előtt megfeszülnek.

Elindulok, és megbotlok a nyakam körüli kötélben. Ha nem tudom kioldani a csomót, megpróbálhatom levágni. Körülnézek a Range Roverben, keresem a kést, amit a támadóm használt, de nincs itt. Biztos magával vitte.

A rozsdás szegen lóg a kerti olló; rózsa és hortenzia metszésére használom. A kezem illeszkedik a fogantyúba, de fáj manőverezni. Van bennem annyi kontroll, hogy az artériám helyett a kötelet vágjam el? Megsebzem a bőröm, de győzelem – a kötél a padlóra hullik. Az erőfeszítés minden energiámat felemésztette, ezért leülök, és remélem, hogy fel tudok majd állni, mielőtt a rendőrség megérkezik.

Kelet-Connecticut minden rendőrségi egysége az eltűnésemet vizsgálja majd, Griffin teljes támogatásával. A gyanú azokra az erőszakos bűnözőkre terelődik, akiket börtönbe küldött – erről személyesen fog gondoskodni. Az emberek azt feltételezik, valaki bosszút akart állni. A nyomozók minden nemrégiben szabadult elítéltet elővesznek. Kihallgatják a még bebörtönzött foglyok családtagjait.

A férjem sajtótájékoztatót fog tartani, és kijelenti, hogy a rendőrség el fogja kapni azt, aki bántott, elrabolt, vagy megölt, és elvitte a holttestemet, ő pedig személyesen fog vádat emelni ellene, és igazságot szolgáltat majd nekem. A tragédia csak az imázsát növeli: köztitisztviselő, gyászoló férj. Nem leszek több, mint egy hashtag: #IgazságotClaire-nek.

Azonban ő fog először rám találni, vagy valaki az egységéből, esetleg az egyik politikai támogatója, akinek túl sok vesztenivalója van. És végez velem.

Rémülten és félholtan zokogásban török ki. Mindennél jobban szerettem a férjem, a férfit, aki holtan akar látni. Szédülök, alig bírok állni. Fél percig azon morfondírozok, hogy bemegyek a ház mögötti

stúdiómba, felkapom a levelet. De miért? Figyelmen kívül hagytam, amikor még számított, amikor megmenthetett volna. Hadd maradjon a rejtkehelyén. Ha meghalok, ha sosem térek vissza, bizonyíthatja, hogy mi történt.

Ideje nekivágni az útnak, ami rövidege ellenére végtelen erőfeszítést igényel. Talán képzelvek, most térek vissza az oxigénhiányból, de úgy érzem, nagymacska mancsok vezetnek az úti célom irányába, és óvatosan megindulok. A félelem ajándék.

Így maradok életben.

2

CONOR

CONOR REID NÉGY NEGYVENÖTKOR érkezett meg a Woodward-Lathrop Galériába, tizenöt perccel Claire Beaudry Chase megnyitójának kezdete előtt. Párja, Kate Woodward a Black Hall központjában lévő galéria tulajdonosa, sógornője, Jackie Reid pedig az ügyvezető. Kate egy magángépet vezetett, és nem ér vissza időben. Conor megígérte hát, hogy megjelenik a barátjuk, Claire tiszteletére.

Conor a Connecticuti Állami Rendőrség nyomozója, és éppen befejezte a Baldwin hídon történt baleset szemtanúinak kihallgatását. Egy száguldó fekete furgon a szalagkorlátnak taszított egy Subarut. Az ütközés nem járt halálos áldozattal, azonban a személyautó sofőrtjét fejsérüléssel szállították kórházba. A furgon rendszámát senki sem látta.

A háborús hősök emléknapjának pénteke volt, és a nyári örültekháza a tengerparton rohamosan közeledett.

– Itt vagy hát – üdvözölte Jackie öleléssel Conort. A bátyjához, Tomhoz ment feleségül; Tom első, Jackie második házassága. Conor azonnal megkedvelte a nőt és két lányát. Tom a parti őrség tisztjeként dolgozott, gyakran járőrözött a tengeren, és Conor látta, hogy milyen boldogsággal tölti el a kapcsolatot.

– Úgy tűnik, komoly tömegre számítasz – jegyezte meg Conor, miközben a bárba és a borosüvegekkel, illetve sajttal, kenyérrrel és füstölt lazaccal teli tálakkal megrakott asztalra pillantott.

– Így van – válaszolta Jackie. – Mindenki izgatottan várja Claire új installációját, emellett úgy vélem, hogy sokan kíváncsiak a kormányzójelöltre. A megkeresésekből ítélve inkább politikai, mint kulturális újságírókra számíthatunk. Szerinted Griffin fog nyerni? Ő lesz a kormányzónk?

– Jó esélyei vannak rá – felelte Conor. A férfi számos ügyön dolgozott Griffin Chase-szel. Chase keményen játszott, és tudta, mi kell ahhoz, hogy az élre kerüljön.

A látogatók hömpölyögni kezdtek befelé az ajtón. Kate-tel való kapcsolata során Conor megtanulta, hogy háromféle ember vesz részt a művészeti megnyitókön Black Hallban: igazi gyűjtők vásárlói szándékkal, műkedvelők, akik értékelik a befektetett munkát, és azok, aki az ingyen étel és ital miatt jönnek.

A bárasztalon műanyag poharak mellett vörös- és fehérboros palackok álltak, mind délkelet connecticuti szőlőültetvényről származott. Valaki egy kártyát helyezett a borhoz: *Griffin Chase jóvoltából*. Okos húzás, gondolta Conor: ezzel megmutatja, hogy támogatja a connecticuti vállalkozásokat.

– Gyere – mondta Jackie. – Körbevezetlek, csodáld meg a műveket.

– Rendben – válaszolta Conor. Sosem érdekelte igazán a művészet; Kate tanított neki mindent, amit tudott róla. A barátnője Claire hatalmas rajongója. A nő alkotásai nehezen nevezhetők festményeknek, kollázsoknak vagy szobroknak, de mindegyikből merített elemeket. Vitrinszerű árnyékdobozokat csinált uszadék fából, és teletette tárgyakkal a természetből, legfőképpen a partról.

– Ki vesz ilyesmit? – kérdezte Conor.

– Claire gyűjtői rendkívül hűségesek – felelte Jackie. – Egyikük megbízta, hogy készítsen egy különleges darabot neki és a feleségének.

– Melyik az? – kérdezte Conor.

– Nem része a kiállításnak. A stúdiójában van. Claire azt mondta, az „őrzi a titkait”.

– Miféle titkokat? – kérdezte Conor, Jackie azonban a fejét rázta. A férfi morajlást érzett, ami időnként egy újabb ügyet vezetett be, de úgy gondolta, túlreagálja.

Jackie az órájára pillantott.

– Mindjárt öt, és Claire még nincs sehol.

– Talán csak hatásos belépőre készül.

– Nem, azt mondta, korábban érkezik, hogy dedikáljon néhány katalógust az ügyfeleknek, akik nem tudtak eljönni. Rákérdezek.

Jackie arrébb lépett, és hívást indított a telefonjáról. Conor megragadta az alkalmat, leemelt egy kis sajtot és kekszet az asztalról, és szemügyre vette a helyet. Akárhányszor belép ebbe a galériába, Beth Lathrop, Kate nővére jut eszébe. Ő és Kate akkor kerültek közel egymáshoz, amikor Beth gyilkossági ügyében nyomozott.

Régen Beth vezette a helyet; a meggyilkolása után Kate felvette Jackie-t. Conor tudta, milyen nehéz lehet Kate-nek belépnie ide; ám a férfi sem vette egykönnyen: az épületet belengte az erőszak és tragédia, csakhogy három generáció óta a Woodward családhoz tartozott, és Kate sosem engedte volna ki a kezei közül. Conor úgy érezte, Jackie segít Kate-nek a családban tartani, részben Beth lánya, Samantha érdekében.

– Nem jártam szerencsével – sétált vissza Jackie.

Conor nem válaszolt, elterelte a figyelmét Claire egyik árnyékdoboza. Harmincszor negyven centiméteres lehetett, uszadék fa keret

szegélyezte, benne kagylók, holdkövek, kitinvázak, üvegkavicsok, rákollók és páncélok. Illetve egy emberi kéz csontvázának tűnő tárgyat is tartalmazott, és az *Ujjcsont* címet kapta.

– Az a kéz... – gondolkodott el Conor.

– Hátborzongató, igaz? – kérdezte Jackie. A férfi ismét érezte a morajlást, sógornője pedig a reakcióját figyelte.

– Emlékeztet valamire – folytatta Conor, nem akart túl sokat közölni, és azon töprengett, vajon a nő hallotta-e, amit Claire mondott neki a hétfői vacsorán.

– Ellenre? – kérdezte Jackie, tehát épp eleget hallott. Ellen Fieldingről volt szó, Jackie, Claire és Griffin huszonöt éve elhunyt iskolai barátjáról.

Griffin hivatali autója a galéria elé húzódott. A férfi kiszállt, azt a fajta magabiztosságot és hatalmat sugározta, amit az igazságszolgáltatási rendszer oly jól ismert. Méretre szabott öltönyt és Hermès nyakkendőt viselt, Conor egyszer hallotta, amint az egyik fegyőr megjegyzi, hogy Griffin nyakkendőköltésvetése elég lenne, hogy állja a gyereke egyetemi költségeit.

– Nézd, ki van itt – mondta Jackie, és az ajtó felé indult.

Conor hátramaradt, csak figyelt. Griffin gazdag kölyökként, ám tragikus körülmények között nőtt fel. Szüleit fiatalon elvesztette. Egyetemi barátnője közvetlenül a diplomaosztó után meghalt. A PR-fogása szerint ezek a veszteségek óriási együttérzést keltettek benne, és így az igazságszolgáltatásnak szentelte magát, államügyész-ként személyesen törődött azokkal az áldozatokkal, akiknek ügyében eljárást indított. Egy meggyilkolt gyermek családja szerint ő a „legodaadóbb ember a világon”, egy magazin pedig a „gondoskodás hercege” címkét aggatta rá. Az elnevezés rajtamaradt, segített neki a politikai életben, és számos kampányplakáton szerepelt.

Conor nézte, amint Jackie üdvözlí, és bekíséri a férfit.

– Pompásan néz ki a kiállítás – jegyezte meg Griffin.

– Roberta Smith a *New York Times*tól korábban bekukkantott, és a *Smithsonian Magazine* mélyinterjút akar készíteni Claire-rel – osztotta meg Jackie.

– Fantasztikus – mondta Griffin. – Hallottál Mike Bouchard felől?

– A *Connecticut Weekly*tól? Igen. Telefonon beszéltünk, és ma este itt akar találkozni Claire-rel. Feltételezem, valaki a választási bizottságból intézte az interjút?

A terem kezdett megtelni. Conor a falnak dőlve figyelte, amint Griffin az *Ujjcsont*ot vizslatja, a durva fakeret külső széleihez erősített finom ezüsthuzalok százai felfogták a fényt, és a víz illúzióját kelteették. Egy réginék és valódinak tűnő aranyérme hevert a doboz alján a csontkéz alatt.

Conor Griffin reakcióját elemezte. A képzelete játszik vele, vagy az ügyész zaklatottnak tűnt?

– Megveszem – közölte Griffin az árnyékdobozra mutatva.

– Igazán lenyűgöző darab, de nem kell megvenned! – mondta Jackie. – Biztos vagyok benne, hogy Claire ingyen neked adná.

– Ragaszkodom hozzá – mondta Griffin, a kedvesség elillant a hangjából. – Nem akarom, hogy a galéria elveszítse a jutalékát. – Előkapta a csekkfüzetét, Conor figyelte, amint lefirkantja az összeget, és aláírja. A férfi azon tűnődött, vajon Bethre gondol-e. Griffin rács mögé juttatta a gyilkosát; lehet, hogy tisztában van vele, hogy Sam örökölte az anyja részesedését, és hogy a haszon segít majd fizetni a főiskolai tanulmányait.

– Köszönjük – mondta Jackie. Piros pöttyöt helyezett az *Ujjcsont*-ra, hogy mindenkivel tudassa, elkelt.

– Rögtön fel is hívom, kíváncsi vagyok, merre jár, és megmondom, hogy van egy meglepetésem számára – közölte Griffin.

Elővette a telefonját, és tárcsázott.

– Drágám – szólt bele. – Hol vagy? Rád várunk, minden rendben? – Letette. – Hangposta – hallotta Conor.

– Biztosan úton van – mondta Jackie. Aztán mintha észrevette volna az aggodalmat a férfi szemében, megkérdezte: – Mi a baj?

– Semmi – felelte Griffin. – Az utóbbi időben elég ideges volt.

– Ez teljesen normális, kiállítás előtti feszültség.

– Hmm, igazad lehet – mondta Griffin, de nem tűnt úgy, mint ha elhinné.

A hely zsúfolásig telt; Conor nézte, amint Griffin leemeli az *Ujjcsontot* a falról. Conor ezt furcsának találta; úgy illett, hogy a művek a kiállítás végéig a helyükön maradjanak, és ezt egy művész férjeként Griffinnek is tudnia kellett.

A férfi már félig kint volt az ajtón, amikor körülvették az emberek. Conor nézte, ahogy mosolyog, kezét fog velük, könnyed beszélgetést folytat, és elmondja, milyen büszke a feleségére. Az egyik riporter nyitott jegyzetfüzettel állt előtte. Conor azon tűnődött, vajon Mike Bouchard lehetett-e. Griffin felélénkült, tele volt szenvedéllyel, úgy nézett ki, mint aki kormányzójelöltnek született.

Aztán elsietett, az árnyékdobozzal a hóna alatt. A férfi figyelte, amint a csomagtartójába helyezi az *Ujjcsontot*. Conor ismét azt a morajlást érezte.

3

CLAIRE

GRIFFIN ÉS ÉN RÉGÓTA ISMERJÜK EGYMÁST. Az iránta érzett imádatom nyolcadik osztályban kezdődött. Nyurga fiú volt, méltóságteljes sportoló, villámgyors focista és teniszező, aki minden góljával vagy pontjával ámulatba ejtette a közönséget. Éles arccsontja és mélyen ülő zöld szeme van, érzékeny szeme, amely időnként összekakadt az enyémmel, és úgy éreztem, mintha kérdezni akarna tőlem valamit. Éjszakánként álmatlanul forgolódtam az ágyamban, eltűnődve, mit akarhat.

Mindig menő lányokkal randizott a golfklubból vagy tengerparti klubból. Magániskolába jártak, sportautót vezettek, és kasmírpulóvert kötöttek a vállukra. Griffin és én néha összekerültünk a körmérkőzéses tenisz alatt, vagy összefutottunk néhány tengerparti sütögetésen, de nagyjából ennyi.

Ám egy ködös éjszakán, a végzős évünk előtti nyáron, ő és egy csapat golfklubos srác jelent meg a Hubbard's Point homokos parkolójában. Jimmy Hale csomagtartójában egy hűtőláda kapott helyet, Griffin és én pedig egyszerre nyúltunk sörért. Griffin keze az enyémet súrolta.

– Szia! – köszönt.

– Szia! – válaszoltam. A szemében ismét ott lebegett a kérdés, de bátortalanságomban lesütöttem a szemem. Ezt követően sokáig nem történt semmi, egészen az egyetem utánig.

Griffin a Wesleyan Egyetemre járt, ahogy Ellen Fielding is, egy helyi lány. Senkit sem lepett meg, amikor járni kezdtek. Ellen ugyanabból a pénzes világból származott, mint Griffin, és hatalmas házban élt a Main Streeten. Bár nem kellett aggódnia az egyetemi vagy tankönyv költségei miatt, minden nyáron felszolgált Jackie-vel és velem együtt a Black Hall Innben. A családja úgy gondolta, ez jól tesz a személyiségnek. Ugyanolyan keményen dolgozott, mint mi, és megnevettetett minket azzal, ahogy túpontosan utánozta a részeges séfét és a léha üzletvezetőt. Mindig nehéz arany karkötőt hordott, amiről egy régi pénzérme lógott. Azt mondta, hogy a nagymamájáé volt.

A végzős év előtti nyáron, amikor Griffin felvette őt a műszak végén, igyekeztem nem nézni felé – féltem, hogy Ellen, vagy ami még rosszabb, Griffin látja, amint az iránta érzett vonzalomtól majd szétrobbanok. Néha azonban nem kerülhettem el, hogy köszönjek neki, amikor elsétáltam az öreg, angolzöld MGB-je mellett. Lenyitott tetővel ült, járatta a motort, és komoly szemét rám szegezte. Aztán Ellen kijött, és elhajtottak.

A Rhode Island-i művészeti egyetemre jártam, és beleszerettem a művészek és a művészet világába. Jártam egy szobrásszal, aki a terápiajának átíratait csiszolt acélba marta, majd egy előadóművésszel, aki Orpheusznak képzelte magát, és a színpadon meglátogatta az alvilágot. Griffint azonban nem tudtam kiverni a fejből.

Közvetlenül diplomaosztó után szakítottak Ellennel. Ahelyett, hogy júliusban Londonba ment volna, ahogy tervezte, a lány visszaköltözött

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

a szüleihez. Griffin a műszakom végeztével egyre gyakrabban megjelent a vendéglőben, habár Ellen már nem dolgozott ott.

– Ellen megváltozott, Claire. A tavaszi szünetben elutazott, és minden a feje tetejére állt – közölte.

– Miért?

– Fogalmam sincs. Nem mondja el, mi bántja, pedig tudja, hogy velem bármit megoszthat. Most pedig látni sem akar engem.

– Sajnálom – mondtam.

– Ez van – felelte. – A legrosszabb az, hogy biztos vagyok benne, valami rossz történt veled, amíg távol volt. Említett neked bármit?

– Nem, mire gondolsz?

– Nem tudom pontosan – mondta. – Biztos, hogy nem mondott semmit?

– Biztos.

Jackie és én közelebről megismertük Ellent a vendéglőben, és törődünk vele. Büntudatot éreztem, amiért közel kerültem Griffinhez, ezért Jackie kereste meg, hogy megtudakolja, mi újság veled. A családi barátaival Cancúnba ment egy tengerparti nyaralásra, hogy a diplomaosztó előtt kibulizzák magukat. Csak annyit kérdezett Jackie-től: „Hiszel a gonoszban?”

– Mire gondolhatott? – kérdeztem.

– Ötletem sincs. Csak bámult rám. A tekintete teljesen üres volt, Claire.

– Istenem, szegény Ellen! – sajnálkoztam.

Griffin összetört, én pedig pátyolgattam őt. Először ennyi volt az egész – egy törött szívű fiú és egy gondoskodó lány. Ám nagy meglepetésemre ez kezdett megváltozni. Egy városból származtunk, de teljesen ellentétes világokból.